

KELOĞLAN VE KUYUDAKİ DEV

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde develer tellalken, pireler berberken, ben annemin beşiğini tıngır mıngır sallarken; ülkenin birinde bir kasaba varmış. Bu kasabanın kenar mahallelerindeki bir kulübede, çok fakir bir keloğlan ile ihtiyar annesi yaşamakta imiş. Keloğlan çok akıllı ve becerikli olmasına rağmen çalışmaktan hoşlanmaz, tembel tembel evde oturmayı, ne buldu ise yiyip, içmeyi ve uyumayı severmiş. Tembel mi tembel, saçsız kafası ile de çok çirkin olduğu için herkes ona keloğlan dermiş. Keloğlanın ihtiyar annesi ise

başkalarının çamaşırını yıkar, hem kendini, hem de tembel keloğlanı beslemeğe çalışır, zorluklar içinde geçinirlermiş.

Her nasılsa Keloğlanın canı çarşıya çıkıp dolaşmak istemiş. Bir de bakmış ki, uzakta bir kalabalık var. Kalabalığın ortasında bir adam bağıra bağıra bir şeyler söylüyor. Kalabalıktaki insanlarda onu dinlermiş. Bizim Keloğlanda kalabalığa sokularak bu adamın dediklerini dinlemiş. Adam meğer şehrin tellallarından biriymiş. Keloğlanın dinlemekte olduğu tellal şöyle demektedir.

-Ağır bir iş için bir adama ihtiyaç vardır. Bu işi görecektir. Talip olacak kimse varsa ortaya çıksın.

Keloğlan etrafta toplanan kalabalıktan ses seda çıkmadığını görünce ve bu işin sonunda yüz de altın verileceğini öğrenince tellala:

- Bu işi ben yaparım, yalnız bu yapılacak işi hemen bana söyle, demiş.

Tellal Keloğlanı şöyle bir süzdükten sonra, gözü tutmamış olacak ki:

- Oğlum, sen bu işi yapamazsın, iş çok zordur. Bunu ancak akıllı, becerikli ve cesur adamlar başarabilir. Ben bunları sende göremiyorum, deyince; Keloğlan:

- Ummadığın taş baş yarar. Ben bu işi başarırım, diye cevap vermiş. Etrafta toplanan kalabalıktan alaylı gülüşmeler yükselmiş. Bu sırada tellal onun biraz da fakir haline acıyarak:

- Pekâlâ oğlum... Mademki kendine güveniyorsun sana şimdi yapacağın işi tarif edeyim. Uzak bir ülkeden mal getirmeye gidilecek... Yolculuk at sırtında olacak, ama sen bu yolculuğa katlanabilecek misin? diye sorunca.

Keloğlan:

-Ben yaparım dediğim her şeyi yaparım. Elbette katlanırım, karşılığını vermiş. Tellal:

- Mademki bu kadar güvenin var, bende sana bu işi veriyorum... Paranı şimdi mi, yoksa dönüşte mi istersin? Keloğlan da:

- Şimdi verinde birazı yanımda bulunsun, geri kalanını anneme harçlık bırakırım, der.

Bu şartlarla anlaşmaya varan Keloğlan sevinçle annesine koşarak durumu anlatır ve yanındaki parayı annesine bırakarak veda edip yapacağı işe gider.

Toplantı yerine gelen Keloğlan, yolculuğun hazır olduğunu ve kafilenin kendisini beklemekte olduğunu görür. Kafil başkanı Keloğlana hazır olup olmadığını sorar. Hazır olduğunu öğrenince küçük kafil hemen atlara binerek yola koyulur... İki gün durup dinlenmeden yol alırlar. Üçüncü gün Keloğlanın at sırtındaki yolculuktan vücudunun her tarafı ağrımaya başlar. Ama verdiği sözü ve aldığı parayı düşünerek sabırla yola devam eder. Artık akşam yaklaşmıştır. Kafil başkanı mola için kervanı durdurur. Keloğlan biraz dinleneceği için sevinmiştir. Ama bu sevinci çok sürmez. Atlar bağlandıktan sonra kafil başkanı kendini çağırır. Keloğlana der ki:

- Keloğlan, şuradaki kuyuyu görüyor musun?

-Evet, der bizim Keloğlan.

- İşte şimdi, o kuyuya ineceksin. Korkmazsın değil mi?

Keloğlan kuyunun yanına gider bir sağına, bir soluna ve eğilip içine bakar, kafilé başkanına dönerek:

-“Ne var bunda korkacak, elbette inerim.” der. Keloğlan korksa bile korktuğunu belli etmemeğe çalışarak kuyuya inme hazırlığına başlar. Etrafını saran yol arkadaşları Keloğlan'ın beline kalın bir ip bağlarlar, kuyuya sarkıtırlar.

Keloğlan kuyunun yarısına gelince sağ tarafında karanlıkta aniden bir kapı açılır. Adamın biri Keloğlan'ı kucakladığı gibi bu kapıdan içeri çeker. Neye uğradığını anlayamayan Keloğlan kendine gelince, bir de ne görsün!

Geniş bir bahçe ve bu bahçenin ortasında büyük bir saray durmuyor mu? Sarayın bahçesinde güllerin arasında dünya güzeli bir kız oturmuş, arkasında bir dudağı yerde, bir dudağı gökte iri ve koyu siyah renkte bir zenci ayakta durmakta. Çiçeklerin arasında bir tavus kuşu dolaşmaktadır. Şaşkınlıkla bunları seyre dalan Keloğlan birden arkasında gürleyen bir sesle aklı başından gider.

Dönüp bakınca, ne görsün? Koca bir dev. Arkasında durmuyor mu? Dev korkunç bir sesle:

- Eyyyyy, adem oğlu! Söyle bakalım, şu gördüklerinden hangisi daha güzel?

Keloğlan korkudan tir tir titremeğe başlar. Ne cevap vereceğini şaşırır ama biraz sonra aklı başına gelir ve biraz düşündükten sonra:

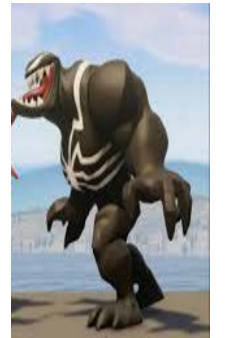
- Gönül neyi severse güzel odur sultanım, der.

Dev, aldığı cevaptan memnun gibi görünür ve Keloğlan'a tekrar sorar.

- Şu kız çok güzel, şu tavus kuşu çok hoş ama şu zenci çok çirkin, çok kötü! Buna ne dersin?

Keloğlan artık ilk şaşkınlık ve korkudan kurtulmuştur. Yine cevabı yapıştırır:

- Gönül neyi severse, güzel odur sultanım, diye tekrar aynı cevabı yapıştırır.

Aldığı cevaptan çok hoşlanan dev, Keloğlan'a:

- Aferin, sen akıllı bir çocuğa benziyorsun diye Keloğlan'a hemen yanındaki, ağaçtan kopardığı üç tane büyük narı verir. Ve:

-Al bu narları. Dönüşte annenle birlikte yersin, diyerek Keloğlan'ın yanından ayrılmış.

Meğer Dev, her kuyuya inen insana bu soruları sorar fakat, bir türlü istediği akıllıca cevabı alamayınca çok kızar, hemen öldürür, kafatasını sarayın duvarlarına asarmış. Böylece kuyuya inenlerin çoğu, Dev'in bu soruları karşısında kimi kız güzel, kimi tavus kuşu diye Dev'e cevap verirlermiş. Bu cevaplardan memnun kalmadığı için kuyuya inen bir daha yukarı çıkamazmış. Dev'in yanından ayrılan Keloğlan tekrar çıkış kapısına gelip yukarı nasıl çıkacağını düşünürken birden yukardan, su almak için sarkıtılmış bir kovanın kendisine doğru geldiğini görünce, Keloğlan hemen bu kovadan tutarak yukarı çıkmış.

Keloğlan'ı sapasağlam yukarı çıktığını gören arkadaşları, şaşkınlıktan ağızları bir karış açık, gözlerine inanamazlar ve birbirlerine bakışırlar. Zira kervancılar bu kuyudan su almak istedikleri zaman her seferinde Dev'e bir insanı kurban vermeleri adetmiş. Yol arkadaşları onu böyle sapasağlam, güler yüzlü görünce tabii şaşkınlıktan kendilerini alamamışlar. Kafile başkanı merakını yenemeyerek Keloğlan'a:

-Şimdiye kadar bu kuyuya salladığımız adamlardan hiçbiri geri dönmemiştir. Sen nasıl oldu da bu kuyudan sağlam çıktın evlat?

Keloğlan güler yüzle şu cevabı verir:

-Nasıl çıktıysam çıktım.. Çıktım ya! Siz ona bakın.

Yeniden kafile yola koyulmuş. Varacakları o uzak ülkeye varmış. Atlara malları yükleyerek memlekete dönmüşler.

Keloğlan elindeki Nar'ları sevinçle evine dönünce, annesini yine her zamanki gibi, başkalarının çamaşırını yıkarken bulur. Annesi de oğlu geldiği için sevinmiştir. Yemekler yenir. Yemekten sonra da Keloğlan, Dev'in verdiği Narlardan birini çıkarıp yemek için ikiye böler. Bir de ne görsün? Dev'in verdiği Nar tanelerinin her biri meğer çok kıymetli birer mücevher değil miymiş? Bunun değerini anlayan Keloğlan, zaman zaman bunların her birini azar azar satmış. Keloğlan öylesine zengin olmuş ki, artık ne kelliği kalmıştır, ne de çirkinliği, ne de annesinin çamaşırcılığı. Mutlu bir hayata kavuşmuşlar.

